

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/702/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7713200655
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7713200655.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka vo veci žalobkyne Y. I., Y., R.. Q. XX, proti žalovanej Rapid life poisťovňa, a.s., Košice, Garbiarska 2, IČO: XX XXX XXX, zast. JUDr. Gabrielom Gulbišom, advokátom, Advokátska kancelária, Košice, Boženy Němcovej 22, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, za účasti vedľajšej účastníčky na strane žalobkyne Ochrana spotrebiteľom a vlastníkom bytov, Košice, Škultétyho 3, IČO: XX XXX XXX zast. JUDr. Darinou Solárovou, advokátkou, Škultétyho 3, IČO: XX XXX XXX, o odvolaní žalovanej proti rozsudku 6C/13/2013-170 z 9.4.2014 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyni a vedľajšej účastníčke sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva a žalovaná nemá právo na ich náhradu.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom I. Pripustil vstup vedľajšej účastníčky na strane žalobkyne Ochrana spotrebiteľom a vlastníkom bytov do konania, II. Návrh žalovanej na prerušenie konania zo 7.4.2014 zamietol, III. Zrušil rozsudok Arbitrážneho súdu Košice, Košice, Alžbetina 41 (ďalej len arbitrážny súd) 2Co/3239/2012 z 19.1.2012, IV. Žalobkyni náhradu trov konania nepriznal a V. Žalovanej uložil povinnosť nahradiť vedľajšej účastníčke trovy právneho zast. 261,79 €, na účet jej zástupkyne, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozsudku reprodukoval podstatný obsah žaloby, doručenej mu 15.1.2013, uviedol, čo namietala (uviedla) žalovaná a, čo žiadala vedľajšia účastníčka. Ďalej uviedol, že žalovaná podaním zo 7.4.2014 žiadala o prerušenie konania do právoplatného ukončenia konania Ústavného súdu (ďalej len ÚS) RVP 5052/2012 (špecifikovala predmet rozhodovania vo veci RVP 5052/2012), že návrh žalovanej na prerušenie konania do ukončenia konania ÚS vedeného pod RVP 5052/2012 (citoval znenie § 109 ods.2 písm. c) O. s. p.) zamietol, pretože tento návrh považoval za nedôvodný, že nevidí súvis rozhodovania ÚS s týmto konaním, že z cit. rozhodnutí ÚS, aj z cit. vyjadrení žalovanej vyplýva, že ide o konanie, ktoré bude posudzovať otázku práva dovolacieho súdu vyjadrovať sa o merite prejednávanej veci, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiam z procesných dôvodov, že v tomto konaní - podľa jeho názoru - výsledok rozhodnutia ÚS nemá žiadny vplyv na konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku, pretože toto je samostatným konaním posudzovaným podľa zák. o rozhodcovskom konaní, a nie je mu celkom jasné, aký vplyv by prípadné rozhodnutie ÚS o porušení práva žalovanej na spravodlivý proces malo na riadnu prieskumnú činnosť pri zrušení rozhodcovského rozsudku v intenciách zák. v rozhodcovskom konaní, že návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku posudzoval prísne v intenciách zák. o rozhodcovskom konaní a vecnou správnosťou záverov rozhodcovského súdu sa nezaoberal, že žalovaná tiež namietala vstup vedľajšej účastníčky do konania a poukázala, že združenie vstúpilo do konania bez písomného súhlasu, resp. splnomocnenia osoby na strane,

ktorej do konania vstúpilo, že predmetom činnosti združenia je ochrana práv spotrebiteľa, a preto na takto vymedzený predmet jeho činnosti je odôvodnený predpoklad, že disponuje takými znalosťami, ktoré umožňujú hájiť záujmy spotrebiteľov na zodpovedajúcej úrovni, avšak ak sa nechalo zastúpiť advokátom, možno mať pochybnosť o tom, či je z hľadiska odborného spôsobu plniť tento účel v konaní, že vstup vedľajšej účastníčky do konania pripustil, lebo - na rozdiel od žalovanej - zastáva názor, že žaloby o zrušenie rozhodcovských rozsudkov sú spormi spotrebiteľskými, pretože možnosť domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku považuje za jeden z prostriedkov ochrany práv spotrebiteľa a preto účasť vedľajšej účastníčky v tomto konaní je prípustná, že toto právo jej vyplýva priamo z § 93 ods.2 O. s. p., pretože táto zákonná úprava priamo odkazuje aj na orgány, ktoré vykonávajú ochranu práv spotrebiteľa, že v prípade vstupu do konania takejto vedľajšej účastníčky nie je potrebné preukazovať ani právny záujem na výsledku konania, ako to predpokladá u vedľajšieho účastníka § 93 ods.1 O. s. p. a nie je podmienené ani súhlasom účastníka, na ktorého strane vystupuje, že podľa zák. o ochrane spotrebiteľa, na ochranu práv spotrebiteľa je možné zriadiť združenie (§ 3 ods.4 zák.), že podľa § 25 tohto zák., združenie môže byť účastníkom súdneho konania, ak je ochrana práv spotrebiteľa hlavnou náplňou jeho činnosti, a že § 93 ods.2 O. s. p. umožňuje takémuto subjektu vystupovať v občianskom súdnom konaní aj v postavení vedľajšieho účastníka, že podľa stanov združenia, jeho cieľom je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalobných návrhov na ochranu spotrebiteľa, zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní, ako aj vstup do konaní ako vedľajšieho účastníka podľa § 93 ods.2 O. s. p., nie je preto žiadny zákonný dôvod na to, aby vstup takéhoto účastníka do konania nebol pripustený. Po vykonanom dokazovaní zistil tento skutkový stav: Žalobkyňa a žalovaná uzavreli 28.11.2007 poisťnú zmluvu (ďalej len zmluva), v rámci ktorej mali v časti XV. dohodnuté, že všetky spory vzniknuté z poisťného vzťahu budú riešiť v rámci rozhodcovského konania. Tieto dojednania boli potvrdené aj v osobitných zmluvných dojednaniach k zmluve, ako oddelenou samostatnou časťou a to tak, že poisťník a poisťovňa týmto vyjadrujú obaja spoločne a každý zároveň svojim podpisom samostatne svoju vôľu v prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami, že sa namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle XV. časti týchto všeobecných poisťných podmienok (ďalej VPP, resp. VP). Toto ust. cháпали zmluvné strany ako rozhodcovskú doložku (ďalej len doložka). Uvedol ďalej, čo zistil z rozhodcovského rozsudku 2C/3239/2012 arbitrážneho súdu (čo vyplýva z odôvodnenia rozsudku a čo je uvedené v poučení k rozhodcovskému rozsudku), čo bolo zistené z kópie arbitrážneho spisu 2C/3239/2012, čo vypovedala pred ním žalobkyňa na pojednávaní 9.4.2014 (zápisnica na č.l.161-162) a čo na tomto pojednávaní udala zástupkyňa vedľajšej účastníčky (zápisnica na č.l.162-163). Po vykonanom dokazovaní vec právne posúdil takto: Citoval § 40 ods.1, § 41 ods.1, 43 ods.1 zák.č.244/02 Z. z. o rozhodcovskom konaní (v znení účinnom do 31.12.2014), § 53 ods.1 prvá veta, ods.4 písm. r) a ods.5 O. z. (v znení účinnom do 31.12.2014). Žalobu žalobkyne preskúmal podľa príslušných ust. zák. o rozhodcovskom konaní a dospel k záveru, že žaloba na zrušenie rozhodcovského rozsudku je dôvodná. V prvom rade zisťoval, či žalobný návrh bol podaný v 30 dňovej lehote tak, ako to vyžaduje § 41 ods.1 zák. Z vyjadrenia žalobkyne i z rozhodcovského spisu vyplýva, že prevzala rozsudok 18.12.2012. Žaloba mu bola doručená 15.1.2013, preto bola podaná v zák. stanovenej 30 dňovej lehote. Pokiaľ ide o námietky žalovanej, že lehota 30 dní márne uplynula, pretože žalobu podala neoprávnená osoba, s týmto názorom sa nestotožňuje. Žalobkyňa je v žalobe, doručenej mu 15.1.2013, označená ako účastníčka konania v postavení žalobkyne. Aj z jej vyjadrenia pred ním vyplýva, že odbornú pomoc vyhľadala práve z dôvodu, že chcela podať žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku a že ide o jej vôľu, a nie o svojvôľu tretích osôb. Ak došlo k vade pri podávaní žaloby, spočívajúcu v podpise žalobného návrhu, ide o odstrániteľný nedostatok podmienky konania podľa § 104 ods.2 O. s. p. Túto vadu odstránila predložením vlastnoručne podpísanej žaloby. Účinky žaloby nastávajú jej doručením na súd, aj keď má vady. Ich následné odstraňovanie nemá vplyv na plynutie hmotnoprávných lehôt určených, napr. na podanie žaloby, ako tomu bolo aj v prípade žaloby žalobkyne a nemôžu byť dôvodom na zamietnutie žaloby. To isté sa týka aj procesného postavenia vedľajšej účastníčky. Tá vstúpila do konania z vlastného podnetu 13.3.2013 vyjadrením k veci, aj keď podanie neoznačila ako vstup do konania, ale označila sa za vedľajšiu účastníčku. Podania adresované súdu sa posudzujú podľa jeho obsahu, nie podľa ich formálnych či neformálnych náležitostí. Nedostatok formy sa vedľajšej účastníčky vyčítať dá, najmä ak je zastúpený advokátom, znovu to však nemôže privodiť ten následok, že sa s ňou ako vedľajšou účastníčkou nebude konať. Aj sama žalobkyňa na pojednávaní potvrdila, že si želá, aby združenie ako vedľajší účastník v konaní vystupovalo, preto nemal dôvod s ním nekonať. Podanie vedľajšej účastníčky z 13.3.2013, ktorým sa k žalobe vyjadrovala, žalovanej doručené bolo, preto o jej účasti v konaní informovaná bola. Ďalej pristúpil k posudzovaniu žalobného návrhu z hľadiska dôvodov, pre ktoré zák. o rozhodcovskom konaní umožňuje podať na súde žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Zo žalobného návrhu, ale

najmä z vyjadrenia žalobkyne vyplýva, že si uplatnila dôvody uvádzané v § 40 ods.1 písm. c) a g), tzn. namietala platnosť doložky a porušenie zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania. Uplatnila si teda dôvody, pre ktoré zák. umožňuje podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Namietala aj vecnú správnosť rozhodnutia rozhodcovského súdu. V rámci konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku vecnú správnosť rozhodnutia posudzovať nemôže, preto sa ani v rozsudku nevyporiadať s dôvodmi žaloby, týkajúcimi sa samotného hmotnoprávneho základu záväzkového vzťahu účastníkov konania. Zaoberal sa otázkou platnosti rozhodcovskej zmluvy, ktorú účastníčky medzi sebou uzavreli a tvrdeným nerovnovážnym postavením žalobkyne v rozhodcovskom konaní. V konaní nebolo sporné, že zmluva, ktorú medzi sebou účastníčky konania uzavreli, bola zmluvou spotrebiteľskou. Na predmetný záväzkový vzťah sa preto vzťahujú všetky vtedy platné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa. V konaní nebolo sporné ani to, že rozhodcovský súd rozhodol na základe doložky uvedenej v časti XV. VP v návaznosti na ich samostatnú časť, nazvanú ako osobitné zmluvné dojednania, ktoré žalobkyňa osobitne podpísala. Tvrdila, že takto dohodnutá doložka nie je platná, pretože nebola individuálne dojednaná, preto nebola daná ani právomoc rozhodcovského súdu o veci rozhodnúť. Neprijateľné zmluvné podmienky sú zo zák. absolútne neplatné, preto sám z úradnej povinnosti skúma absolútnu neplatnosť právnych úkonov. Žalobkyňa namietala platnosť doložky z dôvodu, že nebola individuálne dojednaná. Vzhľadom na to, že doložka bola oddelená od ostatných častí VP, nemožno hovoriť o formulárovej zmluve, ktorej obsah nemala možnosť ovplyvniť. Bez podpisu tejto časti by aj - podľa jeho názoru - nebol ovplyvnený obsah zmluvy. Aj keď osobitné dojednanie k zmluve je oddelené od ostatného textu VP, doložka obsahuje časť, ktorú považoval za neprijateľnú podmienku a preto doložku považoval za neplatnú. V osobitných dojednaniach v bode 2. sa uvádza, že zmluvné strany sa dohodli, že namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti sa podrobia rozhodcovskému konaniu. Takouto podmienkou bola žalobkyňi odopretá reálna možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom, čím došlo k narušeniu rovnováhy medzi zmluvnými stranami, pretože sa vopred vzdala práva na účinnú právnu ochranu. Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú aj ust., ktoré vyžadujú v rámci dojednanej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Do O. z. bola táto podmienka zakotvená až novelou od 1.1.2008, teda pred uzavretím zmluvy. Avšak § 53 ods.3 pred týmto dátumom, ale aj po ňom, uvádza neprijateľné zmluvné podmienky iba príkladom, nie taxatívne. Preto je možné aj iné dôvody nevyčlenené v tomto ust. považovať za neprijateľné zmluvné podmienky, ak spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Vylúčenie rozhodovania všeobecných súdov o nárokoch vyplývajúcich zo záväzkového vzťahu za nerovnovážne považoval. Pokiaľ ide o porušenie zásady rovnosti účastníkov konania - podľa jeho názoru - žalobkyňa v nerovnovážnom postavení bola. Citoval znenie § 17 zák. o rozhodcovskom konaní. Žalovaná namietala, že v konaní nebolo preukázané, že by došlo v rámci rozhodcovského konania k porušeniu rovnosti účastníkov konania. Je toho názoru, že k porušeniu rovnosti došlo. Priamo zák. pod rovnosťou účastníkov konania má na mysli rovnakú možnosť na uplatnenie práv a na ich ochranu. Skrátené konanie formou, akú pri svojej činnosti využíva rozhodcovský súd, je výrazne v neprospech žalobkyne, ako žalovanej v rozhodcovskom konaní. Z dokazovania vyplynulo a medzi účastníkmi v tomto smere spor nebol, že žalobkyňi bol v jednej obálke doručený rozhodcovský rozsudok, návrh na začatie konania, upovedomenie o začatí konania pred rozhodcovským súdom a Rokovací poriadok rozhodcovského súdu, ktorý má 24 strán. Keďže išlo o skrátené konanie, žalobkyňa mala podľa poučenia iba lehotu 5 dní na podanie opravného prostriedku. Navyše bola poučená, že na opravný prostriedok sa prihliada iba v prípade, ak bude odôvodnený a zaplatený poplatok 72 €. Žalovaná ako žalobkyňa v rozhodcovskom konaní mala dostatok času na prípravu žalobného návrhu a vedela, čo svojím návrhom sleduje. Lehota 5 dní pre neodborníka v oblasti práva je nedostačujúca a neposkytuje účastníkovi dostatočný časový priestor na účinnú obranu v konaní. Nemožno preto hovoriť o rovnosti šancí účastníkov rozhodcovského konania. Žalobkyňa pri výpovedi uviedla, že doručeným listinám nerozumela a potrebovala odbornú pomoc. Lehota 5 dní jej aj - podľa jeho názoru - nedávala dostatočný časový priestor na to, aby sa v konaní mohla dostatočne a kvalifikovane brániť podaním odporu podľa podmienok určených rozhodcovským súdom. Napokon uviedol, že žalobkyňa bola v konaní úspešná a pri vyhlásení rozsudku jej priznal trovy konania, že trovy konania nevyčísli v lehote 3 pracovných dní od vyhlásenia rozsudku, zo spisu jej žiadne trovy nevyplývajú, preto jej ich v konečnom dôsledku nepriznal (§ 151 ods.1,2 O. s. p.), že priznal trovy konania vedľajšej účastníčke, ktorá vystupovala na ochranu záujmov úspešného účastníka, teda žalobkyne, že trovy konania predstavujú trovy právneho zast. 261,79 €, že trovy právneho zast. boli priznané podľa vyhl.č.655/04 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, že podľa § 10 ods.1 základná sadzba tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby je 61,85 €, že podľa § 13a ods.1 písm. a),c),d) vyhl. patrí odmena za 3 úkony právnej služby po 61,85 € (prevzatie a príprava zast., vyjadrenie

k žalobe, účasť na pojednávaní 9.4.2014), že podľa § 16 ods.3 vyhl. priznal režijný paušál za 3 úkony právnej služby po 8,04 €, že podľa § 17 ods.1 vyhl. priznal náhradu za stratu času za 4 polhodiny za čas strávený cestou Košice - Michalovce a späť na pojednávanie 9.4.2014, t.j. 4 x 13,03 €, že podľa § 10 ods.1 vyhl. 1 úkon právnej služby predstavuje 61,87 € a podľa § 17 ods.1 vyhl. patrí advokátovi náhrada za stratu času 13,40 € za každú aj začatú polhodinu a, že vzhľadom „k tomu“, že si zástupkyňa vedľajšej účastníčky uplatnila 1 úkon právnej služby, ako aj náhradu za stratu času nižšiu ako stanovuje vyhl., priznal jej ju v požadovanej výške.

Žalovaná týmto odvolaním napadla rozsudok, okrem IV. výroku, proti všetkým ostatným výrokom rozsudku s uvedením odvolacích dôvodov podľa § 205 ods.2 písm. a) O. s. p. [§ 221 ods.1 písm. h) O. s. p.], § 205 ods.2 písm. c) a písm. f) O. s. p., ktoré nasledovne odôvodnila. Súd vykonal dokazovanie oboznámením s výsluchom žalobkyne, s kópiou rozhodcovského spisu a ďalším obsahom svojho súdneho spisu 6C/13/2013. Rozhodnutie súdu namieta týmto odvolaním, a to z dôvodu neobjasnenia skutkového stavu veci a následného nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj nesprávnej aplikácie zák.č.244/02 Z. z. o rozhodcovskom konaní na daný prípad. Zastáva právny názor, doložený predloženými dôkazmi, že doložka bola platná, individuálne dojednaná a v súlade s ňou a stanovenými podmienkami vo VPP rozhodoval stály rozhodcovský súd. I. Namieta nesprávne posúdenie neexistencie neodstrániteľnej vady žalobného návrhu zo strany súdu tým, že akceptoval ako včas a náležite podanú žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku osobou, ktorá nebola aktívne legitimovaná ako splnomocnený zástupca žalobkyne. Súd nepresvedčivo objasnil, resp. skôr neobjasnil, prečo žalobný návrh podpísala R.. T. - koncipientka advokátky R.. L., keď žalobkyňa si zmocnila na svoje zastupovanie v tomto súdnom spore občianske združenie Právne služby spotrebiteľom a vlastníkom bytov (t. č. pod názvom Ochrana spotrebiteľom a vlastníkom bytov), za ktoré konal T.. L. a toto sa nechalo ďalej zastúpiť advokátkou R.. L.. Osoba R.. T. nebola nijako aktívne legitimovaná podať takúto žalobu v mene a zastupujúc žalobkyňu, pretože nebola ňou na takýto úkon splnomocnená a týmto postupom zmarila lehotu na podanie tohto typu žaloby. Navrhla súdu takúto žalobu zamietnuť v celom rozsahu. Súd nesprávne právne posúdil, že nešlo o konanie v rozpore so zák., a preto takejto žalobe priznal účinky účinne a včas podanej žaloby a „jednoducho si nechal doručiť žalobu podpísanú žalobkyňou, čím odstránil vadu podania“. Tento postup súdu považuje za nezákonný a právny záver súdu k odstráneniu vady, ktorá je neodstrániteľná, je nesprávny. Pokiaľ považoval žalobu za podanú aktívne legitimovanou osobou, nebolo predsa potrebné súdom vyžadovať žalobu podpísanú priamo žalobkyňou (žalobkyňa podľa odôvodnenia súdu predložila podpísanú žalobu na pojednávaní 9.4.2014!). Pokiaľ ďalej súd považoval zastúpenie žalobkyne za profesionálne (občianske združenie a ďalej splnomocnená advokátka), ide o vadu neodstrániteľnú, ktorú tento „tandem“ profesionálov v oblasti ochrany práva zapríčinil svojim neprofesionálnym postupom, a to fakticky na úkor svojho klienta. Postup občianskeho združenia a jeho zástupcu je rozporný a vzbudzuje závažné pochybnosti v tom, že títo zástupcovia najprv vystupujú ako klasickí zástupcovia žalobkyne (podanie žaloby 15.1.2013) a potom (jej - žalovanej neznámym spôsobom) s odstupom 2 mesiacov od podania žaloby sa označuje za vedľajšiu účastníčku konania na strane žalobkyne, ktorý postup je priehľadný a zavádzajúci v snahe ovplyvniť súd v tom, aby jej zavinením zle formálne podanú žalobu nezamietol. Tomuto súdu však nie sú a ani nemôžu byť známe skutočnosti z rozhodovacej činnosti iných súdov, ktoré v identických prípadoch rozhodli o zamietnutí žaloby pre dôvod, že žalobu podala aktívne nelegitimovaná osoba a túto aj podpísala, aj keď na tento právny úkon (s následkom zmarenia hmotnoprávnej lehoty) nebola zmocnená žalobcom. Preto berie postup občianskeho združenia ako očividne účelové konanie, ktoré po týchto rozhodnutiach súdov vo svoj neprospech a v neprospech zastupovaných klientov rozhodlo o zmene svojho procesného postavenia v spore - zo zástupcu na vedľajšieho účastníka, čo súd bez výhrad akceptoval, vstup pripustil a navyiac priznal už ako vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania. Namieta postup súdu, ktorý nesprávne právne posúdil vadu žaloby s podpisom aktívne nelegitimovanej osoby a o takejto žalobe konal namiesto toho, aby konanie o tejto žalobe zamietol v celom rozsahu. Citovala znenie § 26 ods.5 O. s. p. a § 25 ods.2 zák.č.250/07 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Je preto nesporné, že občianske združenie založené za účelom ochrany práv spotrebiteľa môže na základe plnomocenstva v občianskom súdnom konaní zastupovať účastníka konania - spotrebiteľa. Takýto zástupca potom v konaní koná osobou uvedenou v § 21 ods.1 O. s. p. Občianske združenie ako zástupca sa nemôže dať ďalej zastupovať zástupcom. Kedy si zástupca v občianskom súdnom konaní môže zvoliť zástupcu ustanovuje O. s. p. jedine v § 25 ods.3 a v § 26 ods.3 O. s. p. Pre zastupovanie podľa § 26 ods.5 O. s. p. však možnosť ďalšieho zástupcu nie je prípustná. Poukazuje na princíp právnej istoty, pretože svoj právny názor má potvrdený, napr. rozsudkom Krajského súdu (ďalej len KS) v Prešove 9C/47/2013 zo 7.11.2013, uznesením Okresného súdu (ďalej len OS) v Prešove 25C/24/2013 z 11.2.2014, uznesením OS v Nových Zámkoch 10C/60/2013, v ktorých sa rozhodovalo o žalobách žalobcov zastúpených tým

istým občianskym združením v konaniach o zrušenie rozhodcovských rozsudkov proti nej a s tou istou právnou chybou spočívajúcou v podaní a podpise žaloby aktívne nelegitimovanou R.. T.. Na základe tejto právnej skutočnosti vyplýva implicitne, že ani R.. L. ako advokátka splnomocnená nezákonne občianskym združením na zastupovanie žalobkyne v občianskom súdnom konaní, nebola ani aktívne legitimovaná na podanie žaloby za žalobkyňu na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Žalobný návrh pre túto formálnu vadu tak nemôže byť považovaný za účinne podaný a týmto postupom došlo k zmareniu prekluzívnej 30 dňovej lehoty na strane žalobkyne na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Tento postup už nie je možné nijakým spôsobom konvalidovať a ani nie je možné žalobkyňu „prinavrátiť“ takto zmarenú prekluzívnu lehotu, ktorú zavinil splnomocnený zástupca žalobkyne. Súd tieto skutočnosti nesprávne právne posúdil, čo je jej prvým dôvodom, pre ktorý napáda rozsudok a súvisí s porušením práva na spravodlivý súdny proces. Preto namieta aj nesprávne právne posúdenie márneho uplynutia 30 dňovej hmotnoprávnej lehoty, ktorá predpokladala podanie žaloby a toto bolo zabezpečené profesným občianskym združením, avšak v nesprávne predpísanej forme zastupovania. Výklad súdu, že „nedostatok formy sa už vedľajšej účastníčke vyčítať dá, najmä ak je zastúpená advokátom“, tomuto záveru nasvedčuje. Rozhodnutie súdu je preto nielen právne nesprávne, ale aj rozporuplné a teda nepreskúmateľné, čo do dôvodov prijatia vstupu vedľajšej účastníčky do konania v deň rozhodnutia, ktoré týmto odvolaním napáda. II. V tomto odvolaní znova poukazuje na skutočnosť, ktorá musí byť súdu známa, a to, že zmluvu navrhol žalobkyňu uzavrieť tretí subjekt nezávislý od nej (žalovanej), a to sprostredkovateľa poistenia E. Y.. Z príslušných zákonných noriem upravujúcich sprostredkovateľskú činnosť takýchto finančných agentov totiž vyplýva, že takýto sprostredkovateľ musí splniť zákonnú povinnosť, a to oboznámiť každého aj jej potencionálneho klienta so všetkými skutočnosťami k obsahu uzavretej zmluvy a jej nedeliteľných príloh vrátane rozhodných ust. pre alternatívne riešenie sporov a potom o tom vyhotoviť tzv. záznam o požiadavkách a potrebách klienta k zmluve, ktorý obsahuje aj upozornenie na existujúcu doložku, ktorú žalobkyňa mohla, ale nemusela podpísať. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nezodôvodnil, ako sa vysporiadal s jej dôkazom, a to záznamom sprostredkovateľky poistenia E.. Y. z 28.11.2007. Zo záznamu jednoznačne vyplýva, že sprostredkovateľka poistenia informovala žalobkyňu s alternatívnou formou riešenia sporov pred rozhodcovským súdom. Súd označený dôkaz nijako nevykonal a nepodrobil ho žiadnemu súdному prieskumu, preto je jeho rozhodnutie arbitrárne a nepreskúmateľné. Vo svojom vyjadrení k žalobnému návrhu z 8.2.2013 tento dôkaz súdu predložila. Súd konal v rozpore so zák., keď „pripísal“ len tvrdeniam a výpovedi žalobkyňu najvyššiu dôkaznú váhu a nehodnotil aj ostatné listinné dôkazy, ktoré predložila a označila ona a ktoré dobrovoľne podpísala samotná žalobkyňa na znak súhlasu so svojou prejavenu vôľou s právnym úkonom - uzavretím zmluvy bez akýchkoľvek výhrad. Výsledkom nesprávneho skutkového zistenia súdu bolo jeho jednostranné hodnotenie dôkazov navrhnutých žalobkyňou - spotrebiteľom, jednostranné skutkové zistenia len v prospech žalobkyne so zvýraznením jej neotrasiteľnej pozície ako spotrebiteľa a následne aj nesprávny právny záver súdu o zrušení rozhodcovského rozsudku, čo týmto odvolaním jednoznačne namieta. Považuje stále za nespochybniteľné, že vstupovala do poistného vzťahu so žalobkyňou ako informovaným spotrebiteľom. K tomu predložila aj listinný dôkaz, a to Záznam o požiadavkách a potrebách klienta k poistnej zmluve z 28.11.2007, ktorými vie dokázať informovanosť a vedomosť žalobkyne prostredníctvom sprostredkovateľa poistenia o všetkých podmienkach poistného vzťahu vrátane doložky. Poukazuje na to, že medzi základné povinnosti sprostredkovateľa poistenia podľa § 33 ods.4,7 a 8 zák.č.340/05 Z. z. o sprostredkovaní poistenia a sprostredkovaní zaistenia (t. č. je platná od 1.1.2010 nová právna úprava zák.č.186/09 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve) patrí: „Pred uzavretím zmluvy o poskytnutí finančnej služby...je finančný agent povinný klientovi oznámiť...osobitné predpisy upravujúce mimosúdne vyrovnanie sporov vyplývajúcich z finančného sprostredkovania (napr. zák.č.244/02 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení zák.č.521/05 Z. z., zák.č.420/04 Z. z. o mediácii a o doplnení niektorých zákonov). Informácie poskytuje úplné, presné, pravdivé, zrozumiteľné, jednoznačné, prehľadné a nezavádzajúce. Ak sú tieto informácie adresované neprofesionálnemu klientovi alebo potenciálnemu neprofesionálnemu klientovi, musia byť presné a nesmú zdôrazňovať žiadne potenciálne výhody finančnej služby alebo finančného nástroja bez toho, aby zároveň presne a výrazne nepoukázali na akékoľvek súvisiace riziká, musia byť predkladané takým spôsobom, o ktorom možno predpokladať, že mu porozumie klient, ktorému sú informácie určené alebo ktorý bude ich pravdepodobným príjemcom, nesmú zamlčovať alebo znejasňovať dôležité skutočnosti, vyhlásenia alebo varovania a ani znižovať ich význam. Ak ide o neprofesionálneho klienta, informácie musia byť poskytnuté v dostatočnom časovom predstihu pred uzavretím zmluvy o poskytnutí finančnej služby alebo pred uzavretím zmluvy o poskytnutí finančného poradenstva na trvanlivom médiu alebo prostredníctvom internetovej stránky“. Poukazuje na právne významnú skutočnosť, že rovnako ako žalobkyňa, aj ona ako žalovaná vstupovala do základného poistného vzťahu ako dobromyseľný účastník

s tým, že všetky ust. poistného vzťahu boli dojednané medzi žalobkyňou a sprostredkovateľom poistenia, a to i vrátane doložky. Súd tieto okolnosti nepodrobil náležitému súdnemu prieskumu tým, že nehodnotil správne záznam sprostredkovateľa poistenia a nepovažoval ho ani za potrebné vypočúť z úradnej moci po tom, čo ho mohla zbaviť povinnosti mlčanlivosti, ktorá vyplývala z jeho mandátnej zmluvy uzavretej s ňou, na objasnenie skutočností pri uzavretí zmluvy so žalobkyňou, preto je jeho rozhodnutie nevyvážené a nepreskúmateľné. Jediným argumentom (určite nie dôkazom) v konečnom dôsledku zostalo pre žalobkyňu a súd, vo veci preukázania ich tvrdenia o tzv. neprijateľnej podmienke v podobe doložky v zmluve, len „dôkaz“ spočívajúci vo formálnom porovnaní textu doložky v zmluve s textom obsiahnutým v § 53 ods.4 písm. r) O. z. V tejto súvislosti je však nepochybné, že z gramatického rozboru § 53 ods.4 (úvodná veta): „za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ust., ktoré:...“ bez pochybností vyplýva, že sa jedná len o demonštratívne vymedzenie vyvrátiťelnej právnej domnienky, že tu uvedené ust. sú neprijateľnými podmienkami, nie však o taxatívne vymedzenie vždy neprijateľných podmienok (tzv. black list), ako sa to snažil vo viacerých judikátoch vsugerovať právnickej verejnosti najmä KS v Prešove. Uvedené konštatovanie o vymedzení vyvrátiťelnej právnej domnienky je plne v súlade s výkladom ESD k významu Zoznamu s názvom „Podmienky uvedené v čl.3 ods.3“ v Prílohe k Smernici - „ide o podmienky, ktoré môžu ale nemusia byť neprijateľné“ ako ďalej judikuje ESD, „stotožnenie podmienky v zmluve s podmienkou uvedenou v Zozname nemôže dávať spotrebiteľom väčšie práva, než môžu získať v dôsledku realizácie diskrečnej právomoci súdu postupom podľa čl.3.4 a 7 Smernice“ (ESD C-478/99 Komisia vs. Švédsko - viď príloha). K jej uvedeným argumentom súd nezaujal v rozsudku žiadne stanovisko a ukončil dokazovanie a vyhlásil rozsudok. Je evidentné, že ak by zákonodarca chcel vytvoriť v § 53 ods.4 tzv. „čiernu listinu“ vždy neprijateľných podmienok, použil by inú formuláciu - napr. „je vždy neprijateľná“ a p. čím by postuloval nevyvrátiťelnú domnienku. Z uvedeného nepochybne eurokonformne vyplýva, že ani indikatívne určenie, že podmienka v zmluve je textovo obdobná podmienke uvedenej v § 53 ods.4, nezbavuje spotrebiteľa, resp. najmä súd povinnosti postupom podľa § 53 ods.10 (transpozícia čl.4 Smernice), na základe vykonaného dokazovania, ustáliť také konkrétne skutkové a právne závery, ktoré by ho odôvodnili viedli k právnemu záveru o neprijateľnosti podmienky v konkrétnych podmienkach danej zmluvy. Nesprávne chápanie Zoznamu v prílohe [resp. § 53 ods.4 písm. r) ako Zoznam vždy neprijateľných podmienok viedlo žalobkyňu a aj súd pri opomenutí § 53 ods.10 k tvrdeniu, že je tým automaticky preukázané, že je „táto doložka neprijateľná a to pre hrubý rozpor (údajne) s dobrými mravmi“. Súd rovnako bez preskúmania hodnovernosti tvrdení uvedných žalobkyňou v tzv. výsluchu účastníka, jednostranne a absolútne uprednostnil účelové tvrdenia účastníka o tom, že „zmluvu, osobitné zmluvné dojednania (ďalej len OZD) a najmä ešte pred jeho samotným rozhodnutím uzatvoril zmluvu, podpísaný Záznam o potrebách klienta“, podpísala údajne žalobkyňa v pozícii klienta v stave totálnej neinformovanosti. Súd bez toho aby konfrontoval tieto účelové tvrdenia žalobkyne s jej písomnými prejavmi na listinných dôkazoch ňou (žalovanou) mu predložených, a to najmä s písomným prejavom v „Zázname o potrebách klienta“, kde jednoznačne potvrdila: 1. že jej boli vysvetlené veľmi jasne, zrozumiteľne a úplne všetky skutočnosti o VPP a ďalších náležitostiach zmluvy, 2. ako i spôsobe mimosúdneho riešenia sporov formou popísanou v čl. XV VPP podľa zák.č.244/02 Z. z., 3. a kde sama rozhodla o tom, kedy chce uzavrieť zmluvu a či vôbec túto zmluvu chce uzavrieť, tak súd v rozpore s § 35 ods.2 O. z., tento deklaratórny písomný prejav vôle, ktorý učinila žalobkyňa pred uzavretím zmluvy, radšej kompletne pri svojom odvodňovaní rozsudku vynechal, resp. sa ho pokúsil bagatelizovať absurdným tvrdením, že „ide o formulárovú zmluvu vypracovanú žalovanou“. Ako už bolo uvedené, jediným kvázi argumentom súdu nakoniec bolo to, že formálne porovnal text „doložka“ s textom v § 53 ods.4 písm. r) a prehlásil, že sa jedná o neprijateľnú podmienku. Súd tak konal napriek tomu, že si musel byť vedomý judikatúry ESD C-478/99, kde ESD jasne uviedol, že len formálne obsiahnutie nejakej podmienky v anexe smernice neznamená nutne, že podmienka je v kontexte zmluvy neprijateľná, a že je vecou diskrečnej právomoci súdu postupom podľa čl.3-7 smernice (výslovne postupom podľa čl.4 smernice, ktorý je transponovaný do nášho O. z. v podobe § 53 ods.10) ustáliť, ak získa dostatok dôkazov pre skutkový a právny záver, že podmienka je neprijateľná. Na tento postup obsiahnutý v uvedenom judikáte ESD ako i postup, na ktorý sa uvedený judikát odvoláva (ESD C-237/02 Freiburger Kommunalbauten) súd upozornila aj vo svojom vyjadrení, avšak súd v rozsudku ponechal toto, ako i jej ďalšie vecné námietky a dôkazy bez akéhokoľvek vyhodnotenia. K tomu, že sa pri tom nejednalo o právne nevýznamnú skutočnosť, si dovoľila uviesť čl.60 (citovala čo je v ňom a v bode 59 uvedené) zo súdneho prípadu Korčkovská C-76/10, a tiež citovala, čo úplne exaktne a jednoznačne vyjadril súdny dvor v bode 2 výroku v rámci tohto prípadu ESD C-76/10. Prečo sa súd vyhol svojej povinnosti vykonať riadne test primeranosti podmienky v zmysle cit. § 53 ods.10 zostáva pre ňu prekvapivé a z jej hľadiska preto je arbitrárne napadnuté súdne rozhodnutie. Súd nijako toto svoje „nekonanie“ nevyvetlil vôbec, prečo sa rozhodol

vykladať spôsobom, ktorý je v rozpore so zmyslom a účelom smernice. ESD už niekoľkokrát rozhodol, že zmyslom a účelom tejto smernice je chrániť spotrebiteľa pred skutočne neprijateľnými podmienkami. A za takú podmienku pokladá smernica výhradne podmienku, ktorá prešla testom podľa čl.4 Smernice (teda podľa našej transpozície § 53 ods.10 O. z.). Ak by zistil súd dôkladne vykonaným dokazovaním skutočný a úplný skutkový stav a aplikoval naň správne právne normy, bolo by právne významné, aby sa vysporiadal aj s otázkami 1. ako postupoval sprostredkovateľ poistenia v čase pred uzavretím zmluvy, 2. ako sa správala na základe doloženého písomného prejavu vôle (Záznam o potrebách klienta) sama žalobkyňa. Pokúsiť sa tak, ako to vykonal súd, a to nahradením týchto skutkových zistení z predloženého listinného dôkazu samotnou výpoveďou účastníka, t. j. žalobkyne, nutne vedie k otázniku ohľadom hodnovernosti takejto výpovede. Súd v tomto smere nevykonal žiadny rozbor a to vedie k spochybneniu tvrdení žalobkyne, 1. pretože jej výpoveď bola uskutočnená s veľkým odstupom času (5 rokov od uzavretia zmluvy), 2. a je zjavný predpoklad, že bola účelovo zameraná na to, aby dosiahla úspech vo veci, tzn. je dôvodné, že bolo v jej záujme pri výpovedi uviesť, že „o ničom nebola informovaná“, „nič nechápala“, „s ničím sa podrobne neoboznámila“ a p. Predzmluvné jednanie, v súlade s predmetným zák. malo zabezpečiť, a je treba bona fide akceptovať, že aj zabezpečilo (opak nebol dôkazne podložený ani zo strany žalobkyne a ani zo strany ex offo konajúceho súdu) ochranu spotrebiteľa pri uzatváraní zmluvy, pretože samotný zák. je výsledkom implementácie smernice Európskej únie (ďalej len EÚ) slúžiacej na zabezpečenie právnej ochrany spotrebiteľa pri uzatváraní poistenia. Ak sa touto otázkou súd vôbec nezaoberal, resp. ju zmietol zo stola bez zdôvodnenia, konal jednoznačne arbitrárne a účelovo v rozpore s O. s. p. Súd sa v súlade s O. s. p. mal jednoznačne aspoň v rozsudku zaoberať rozporom medzi výpoveďou účastníka - žalobkyne a jej písomnými prejavmi vôle, ktoré vyplývajú zo Záznamu o potrebách klienta, ktorý predložila súdu ako listinný dôkaz. Súd takto nepostupoval a v dokazovaní tieto rozpory neodstránil a nezaoberal sa zdôvodnením takéhoto postupu ani v samotnom odôvodnení rozhodnutia. Na základe príslušného zák. je nepochybné, že samotný záznam o potrebách klienta nebol produktom žiadnej formulárovej zmluvy z jej strany, ale naopak bol produktom žalobkyne, ktorá týmto spôsobom osvedčila spolu so sprostredkovateľom správny priebeh sprostredkovania poistenia v súlade s príslušným zák. 340/05 Z. z. Je treba si uvedomiť, že bola v podstate vedená bona fide (ako akceptant tohto deklaratórneho prejavu vôle žalobkyne) k tomu, aby akceptovala dotyčný záznam ako nepochybné potvrdenie skutočného a správneho (v súlade s príslušným zák.) priebehu predzmluvného jednania, ktoré rezultovalo do toho, 1. že sama žalobkyňa sa rozhodla, či uzavrie zmluvu, 2. keď uzavrie, tak kedy, 3. že potvrdila, že dostala všetky informácie k produktu (pod produktom sa samozrejme v súlade s O. z. a zák. o poisťovníctve rozumie obsah zmluvy a VPP ako jej súčasť), 4. že nepotrebuje ďalšie informácie k uzavretiu zmluvy a všetky tieto veci potvrdila žalobkyňa svojim podpisom, ktorý nakoniec nepopierala ani vo svojej výpovedi pred súdom pri výsluchu účastníka. Súd mal povinnosť pri existencii rozporov preskúmať rozpor vo výpovedi účastníka - žalobkyne s obsahom písomného prejavu vôle, ktorý bol obsiahnutý v listinnom dôkaze - zázname o potrebách klienta. To, že tak súd neučinil, aj keď tak bol povinný urobiť najneskôr v rozsudku, je ďalšia zrejma vada dokazovania, ktorá viedla nakoniec k jeho neúplnému a nesprávnemu skutkovému záveru a v konečnom dôsledku k nesprávnemu právnenému posúdeniu celej veci. Predzmluvné jednanie, v súlade so zák. malo zabezpečiť, a je treba bona fide akceptovať, že aj zabezpečilo (opak nebol dôkazne podložený ani zo strany žalobkyne a ani zo strany ex offo konajúceho súdu) ochranu spotrebiteľa pri uzatváraní zmluvy, pretože samotný zák. je výsledkom implementácie smernice EÚ slúžiacej na zabezpečenie právnej ochrany spotrebiteľa pri uzatváraní poistenia. Ak sa touto otázkou súd vôbec nezaoberal, resp. ju zmietol zo stola bez zdôvodnenia, konal jednoznačne arbitrárne a účelovo v rozpore s O. s. p. Dokonca v prípade Korčkovská ESD dôrazne upozornil dopytujúci sa OS v Prešove v 2.bode svojho výroku na jeho povinnosť konať pred konštatovaním neprijateľnosti podmienky najprv podľa čl.3 až 4 smernice tak, aby mal dostatočné skutkové a právne závery k vysloveniu tohto svojho názoru. Uvedené je veľmi dôležité, pretože dodržanie tohto normovaného postupu (normovaného zo strany judikatúry európskeho súdu a zo strany smernice, resp. transpozície v našom O. z. § 53 ods.10) zabraňuje svojvoľnému, arbitrárnemu konaniu súdu, t. j. takému konaniu, ktorým by sa narušila právna istota dodávateľa a viera v ústavne zaručený spravodlivý proces. Je jasné, že pri nedodržaní uvedených postupov sme častokrát svedkami výrokov súdov o neprijateľnosti podmienky v spotrebiteľskej zmluve, a to na základe svojvoľného, arbitrárneho, resp. extrémne prekvapujúceho zdôvodňovania a to všelijako inak, len nie podľa v § 53 ods.10 O. z. zdôvodneného postupu - a to najmä a len na základe toho, že v danom čase (nie pri uzavretí zmluvy) sa už ad hoc daná podmienka spotrebiteľovi jednoducho nehodí a súd sa cíti byť povinný vždy dať za pravdu spotrebiteľovi, pričom úplne ignoruje oprávnené záujmy dodávateľa. Pokiaľ by súd správne ustálil skutkový stav súvisiaci s prejednávanou vecou, t. j. žeby si uvedomil 3 fázy kauzálne za sebou nasledujúce . predzmluvné informačné jednanie medzi sprostredkovateľom a žalobkyňou, . následne

na rozhodnutia žalobkyne urobené v predchádzajúcej fáze (ňou vystavené potvrdenie, že informáciám porozumela, že bola informovaná o možnosti riešiť spory mimosúdnou cestou podľa čl. XV. VPP a to v súlade so zák.č.244/02 Z. z., že má dostatok informácií k uzavretiu zmluvy, že nepotrebuje ďalšie informácie, že sa rozhodla zmluvu uzavrieť, s tým, že si aj sama určila kedy), naviazaná fáza uzatvorenia zmluvy, ktorej podpisom akceptovala aj VPP, ktorých prevzatie potvrdila osobitným podpisom, . po ktorej fáze nastala fáza prejednávania a odsúhlasenia fakultatívnych OZD, vecne a graficky jasne a nespochybniteľne oddelených od VPP, mal by takto správne definovaný skutkový záver nepochybne vplyv na jeho úvahu o kvalite tzv. „informovaného súhlasu“ žalobkyne pri ňou realizovaných prejavoch vôle - uzavretí zmluvy a dojednaní aj OZD, ktoré sa zreteľne odkazovali na text čl. XV VPP. Súd by nepochybne správne právne posúdil, ak by zistil skutočný stav vecí, že odkaz v OZD na text v časti XV. VPP logicky nerobí OZD súčasťou VPP, ale naopak text uvedeného čl. VPP sa stáva súčasťou OZD - tak ako odkaz v nejakom zák. na odstavec v inom zák., nerobí odkazujúci sa zák. súčasťou tohto iného zák., na ktorého časť sa odkazuje, ale naopak, uvedená časť, na ktorú sa zák. odkazuje sa stáva časťou tohto zák. OZD nie sú súčasťou VPP. Ak by tak súd bol konal, zistil by, že čl. XV. VPP vstupuje do účinnosti nie pre každý poisťný vzťah, ale len tam, kde NAJPRV POISTNÍK PRIJAL PODPISOM DOLOŽKU, KTORÁ JE ZAKOTVENÁ V OZD (čl.2). Z týchto dôvodov preto súdom ustálený skutkový záver, že doložka je v čl. XV. VPP je absolútne nesprávny. Záverom konštatovala, že súd dospel chybne vykonaným dokazovaním, najmä nepreskúmaním hodnovernosti výpovede účastníka - žalobkyne z hľadiska pomeru k veci, opomenutím dôkazov ňou (žalovanou) navrhnutých, nesprávnym vyhodnotením skutkových zistení z vykonaného dokazovania, nevykonaním rozboru vzájomne si odporujúcich dôkazov (listinný dôkaz kontra výpoveď účastníka, resp. tzv. svedka) k neúplnému a nesprávnemu skutkovému záveru a následne k nesprávnemu právnemu záveru. Logicky na takto nedostatočne a nesprávne zistený skutkový a právny záver aplikoval čiastočne nesprávne správnu právnu normu (O. z., § 52-3, s opomenutím aplikovať však aj § 53 ods.10), neaplikoval správnu právnu normu na predzmluvné jednanie medzi sprostredkovateľom poistenia a žalobkyňou, a to v dôsledku neúplne zisteného skutkového stavu, ďalej pri aplikácii právnych noriem na zistený skutkový stav opomenul konať eurokonformne [v súlade s účelom a zmyslom Smernice 93/13/EHS (ďalej len smernica), resp. výkladovou judikatúrou ESD k danej smernici], konal procesne tak, že narušil jej právo na právnu istotu a prepiaťo formalistickým prístupom jej zamedzil prístup k skutočnej spravodlivosti, účelovým prístupom, kedy svoju ex offo povinnosť konať eurokonformne uplatňoval iba vtedy, kedy to bolo zdanlivo v prospech žalobkyne - spotrebiteľa, narušal na jej strane právo na rovnosť účastníkov, porušil ďalej právo účastníka na priamosť konania nevykonaním výsluchu sprostredkovateľa poistenia na objektivizáciu tvrdení oboch účastníkov konania. Mimo iného procesne opomenul súd v súlade s § 118 ods.2 O. s. p. oboznámiť účastníkov s tým, ktoré dôkazy pokladá za nesporné, ktoré za sporné a tým jej neumožnil produkovať dôkazy a podpornú právnu argumentáciu na potvrdenie jej stanoviska. III. Obdobné zmluvy v danej dobe poskytovalo na plne liberalizovanom poisťnom trhu Slovenskej republiky (ďalej len SR) 26 poisťovní, preto nie je možné tvrdiť, že by žalobkyňa bola nútená uzavrieť zmluvu bez rozmyslu práve s ňou. Ďalším dôležitým faktorom je okolnosť, že zmluva sa neuzatvárala v majetkovej tiesni zapríčinennej nedostatkom finančných prostriedkov. Vôľové a rozhodovacie danosti a schopnosti žalobkyne v čase uzatvorenia zmluvy a doložky teda neboli ovplyvnené vidinou rýchleho zisku peňazí (napr. rýchla pôžička), ktorá by ju mala navonok alebo vo vnútri nútiť ku kompromisom v obsahu zmluvného vzťahu. Následne po vyhotovení Informácie sprostredkovateľom došlo v žalobkyňou určenom čase k vyhotoveniu návrhu zmluvy, ktorá bola z jej strany a zo strany sprostredkovateľa poistenia riadne podpísaná. VPP, ktoré odovzdal sprostredkovateľ poistenia žalobkyňi, obsahovali úplne na svojom konci jednoznačnú, krátku a zrozumiteľnú vetu, ktorá bola umiestnená priamo nad deklaratórnym podpisom žalobkyne - klienta o prevzatí VPP a ktorá znela „podpisom potvrdzuje klient prevzatie jedného kusu VPP“. Až po platnom uzavretí zmluvy nastala fáza dojednávania OZD, ktorých obsahom bola doložka. Osobitný odsek, obsahujúci doložku, je očividne aj graficky oddelený od samotných VPP miestom na podpis klienta potvrdzujúci prevzatie VPP. Aj samotný názov „OZD“ gramaticky a logicky nepochybne vyjadruje, že sa nejedná o súčasť VPP. V tejto súvislosti poukazuje na prípad Lloyd Schuhfabrik, kde ESD odmietol vziať pod ochranu Smernice ako priemerného spotrebiteľa pred údajnou nekalou obchodnou praktikou, a to z dôvodu jeho nepozornosti a nevedomosti voči značkám tovaru, ktoré si vyberá. Preto poukazuje, že nie je logické a mysliteľné, aby žalobkyňa podpisom OZD konala v omyle, keď sa domnievala, že znova podpisuje buď zmluvu alebo znova prevzatie VPP. Bola (žalovaná) dobromyseľná v tom, že vstupovala do vopred sprostredkovaného poisťného vzťahu cez tretiu - nezávislú osobu s tým, že sprostredkovateľ poistenia v zmysle dodržania jeho zákonných povinností bol povinný vysvetliť klientovi všetky podmienky zmluvy. Ďalej namieta skutočnosť, že žalobkyňa v žalobe poukázala a súd sa pri rozhodovaní opieral aj o argumentáciu vyplývajúcu z rozhodnutia Najvyššieho súdu (ďalej len NS) 6Cdo 1/2012 z 21.3.2012.

Takýto právny záver súdu neobstojí, pretože v prvom rade vedel, že dovolací súd nerozhodoval v merite veci, t. j. o platnosti či neplatnosti doložky, pretože dovolanie odmietol pre procesnú neprípustnosť. Súdu by malo byť známe, že v prípade, ak po zistení dovolacieho súdu, že dovolanie nie je prípustné, pretože na podanie dovolania nevzhladol zákonný dovolací dôvod, nie je namieste de facto, aj napriek procesnej neprípustnosti „konať o merite sporu podaním právneho názoru dovolacieho súdu v odôvodnení svojho dovolacieho rozhodnutia“. Súd napriek tejto problematike chápania právnych postupov v dovolacom konaní poukazuje rozporne na rozhodnutie 6Cdo 1/2012 ako na rozhodnutie „v merite veci“. Tento postup súdu, ktorý je z odôvodnenia jeho rozhodnutia „čitateľný“, považuje za nesprávny po stránke právnej, a teda právny záver súdu v tejto časti jeho rozhodnutia a to, ako si ho súd vyvodil, namieta v celom rozsahu. Na podporu svojich tvrdení poukazuje na nález ÚS SR I.ÚS402/2008 z 1.4.2009 (č.32/2009) „ak sa NS v rámci dovolacieho konania meritórne vecou nezaoberal a dovolanie odmietol, potom ani nemohol meritórne formulovať závery nižších súdov“ (bod 24.,29. odôvodnenia). Pokiaľ tak súd konal, porušil tým právo účastníka na súdnu ochranu podľa čl.46 ods.1 ústavy a právo účastníka konania na spravodlivý proces podľa čl.6 ods.1 Dohovoru. Z cit. nálezu vyplýva, že „V konečnom dôsledku uvedeným postupom NS odmietol spravodlivosť (denegatio iustitiae), pretože uvádzať vecné názory v rámci procesného rozhodnutia, ktorým sa odmietlo dovolanie... je neprípustné.“ V danom prípade ide o nález dotýkajúci sa tr. veci. Závery ÚS sú však aplikovateľné aj na postup NS v konaní o dovolaní v civilných veciach, pretože čl.46 ústavy zaručuje rovnaký štandard súdnej ochrany v každom type súdneho konania. Z cit. nálezu ÚS vyplýva, že ak sa súd odmietne na podklade dovolania meritom veci zaoberať z procesných dôvodov, nie je so spravodlivým procesom súladný taký postup súdu, v ktorom sa v skutočnosti v odôvodnení odmietnutia meritom veci zaoberá a vyslovuje k veci (ktorú odmietol posúdiť) meritórne právne závery. Z toho plynie, že na neprípustné a v rozpore s ústavou prijaté účelové odôvodnenie v rozhodnutí NS SR 6Co 1/2012 vyprodukované v exekučnej veci, ktorá prebehla bez jej účasti (v exekučnom konaní oprávnenej) a navyš vo viacerých aspektoch v rozpore s ústavou, nie je možné prihliadať ako na relevantný právny názor vyššieho súdu. Naopak poukazuje na nález ÚS SR II.ÚS499/2012 z 10.7.2013 (reprodukovala z odôvodnenia jeho konštatovanie, resp. čo pripomína a čo najdôležitejšie, v súvislosti s vecou obdobnou prejednávanej veci uviedol), ktorým konštatoval porušenie jej základného práva na spravodlivý proces, a to postupom NS SR v exekučnej veci vedenej 2Cdo 5/2012. Zmiené rozhodnutie NS 2Cdo 5/2012, ktoré bolo ÚS zrušené (a postup NS a nižších exekučných súdov) je takmer totožné s rozhodnutím NS 6Cdo 1/2012, teda s tým uznesením NS, o ktoré žalobkyňa a prenesene aj súd oprel svoju argumentáciu v tomto konaní. Pre prípad, ktorý sa posudzuje v tomto konaní, je naliehavé uvedomiť si konštatovanie ÚS, pričom stačí v citácii vymeniť „exekučný“ za „všeobecný“. Rozhodnutia NS, na ktoré žalobkyňa v žalobe poukazuje, nemajú hodnotu judikátu a nie sú hodné ani ako metodologické interpretačné pravidlo pre ďalšie podobné prípady, pretože vznikli ako dôsledok závažného porušenia Ústavy SR. Ako je známe, z porušenia práva nemôže vzniknúť právo. ÚS SR sa k neprípustnej praktike vyslovovania meritórnych právnych názorov v odmietnutí dovolania už vyslovil v náleze z 1.4.2009 (I.ÚS402/08), časť odôvodnenia ktorého reprodukoval. Dôkaz: Výňatok z prípadu C-478/09 Komisia ES c/a Švédске kráľovstvo. Vo vzťahu k nevyhnutnosti tzv. eurokonformného výkladu spotrebiteľského práva, najmä k možnosti uzavrieť doložku v zmluvách, ktoré sú v národnom právnom poriadku označované ako spotrebiteľské sa konštatuje, že smernica nie je na zvrchovanom území SR voči jeho občanom v zásade priamo zaväzujúca a jej účinok je priamy len za predpokladu, že (a) štát smernicu EÚ do svojho právneho poriadku neimplementoval alebo ju implementoval nesprávne, (b) smernica zakladá právo občana, nie však jeho povinnosť a za (c) jedná sa o vertikálny vzťah občan - štát. Smernica (podľa čl.249 ZES) sama o sebe nemá horizontálny účinok (ako má, napr. národný zák.) a je záväzná len pre členské štáty, ktorým je určená a to iba čo do výsledku, ktorý má byť dosiahnutý (čl.288 Zmluvy o fungovaní EÚ). Forma a prostriedok ako smernicu do svojho právneho poriadku zakomponujú sú ponechané na členskom štáte. Aj generálny advokát Lenze pri veci 91/92 Fazzini vs. Dóri konštatoval: „Rozšíriť judikatúru ESD o horizontálny účinok smernice na oblasť vzťahov medzi jednotlivcami by znamenalo priznať Spoločenstvu právomoc stanovovať s priamym účinkom povinnosti k ľuďom jednotlivcov, zatiaľ čo túto právomoc má len tam, kde je právo vydávať nariadenia.“ Smernica je určená k tomu, aby jej obsah pred aplikáciou prešiel národným parlamentom, čo v prípade horizontálneho účinku nenastane. Smernice teda nemôžu v zásade nadobúdať horizontálny priamy účinok, čo znamená, že jednotlivec sa ust. smernice nemôže dovolávať voči inému jednotlivcovi (ESD C-152/84, ESD C-91/92). Výnimku z pravidla, že smernice nemôžu nadobúdať priamy účinok definoval Súdny dvor EÚ vo veci ESR 1-6325, kde konštatoval, že „jednotlivci sa môžu priameho účinku smerníc dovolávať tiež vtedy, pokiaľ je smernica síce správne implementovaná, avšak vnútroštátne ust. nie sú aplikované spôsobom, ktorý je so smernicou v súlade“ (ESD C-62/00). Toto spolu s okolnosťou, že smernica nadobúda priamy účinok aj vtedy, pokiaľ je neúplne implementovaná, je významné pre 19.

odôvodnenie (recitál) smernice v súvislosti so smernicou nesúladne aplikovanými ust. vnútroštátneho práva vo veci doložiek v spotrebiteľských zmluvách, a to osobitne v poisťnej zmluve. 19. odôvodnenie smernice formuluje jeden z jej zámerov (cieľov) a dotýka sa práve poisťnej zmluvy. Toto odôvodnenie, ktoré znie „keďže zámerom je medzi iným, aby poisťné zmluvy, ktorých podmienky definujú a popisujú poisťné riziko a zodpovednosť poisťovateľa, neboli podriadené takému hodnoteniu, pokiaľ sa tieto podmienky berú do úvahy pri výpočte poisťného plateného spotrebiteľom.“ 19. odôvodnenie smernice stanovuje výnimku pre jednu zo spotrebiteľských zmlúv, a to poisťnú zmluvu. Táto výnimka sa v rámci implementácie smernice do vnútroštátneho práva nepremietla. ÚS SR v časti III. bod 17 (s.25) Nálezu II.ÚS499/2012 uviedol, že smernica má pre rozhodovanie v týchto prípadoch nezastupiteľný význam. Zvýšená ochrana spotrebiteľa bola do slovenského právneho poriadku transponovaná novelou O. z. č.150/04 Z. z. Jej právnym základom je smernica. Z rozhodnutia I.ÚS 255/2010 vyplýva pre všeobecné súdy príkaz pri výklade a aplikácii právnej normy zohľadniť všetky súvislosti, účel a cieľ (výsledok) právnej normy. Z 19. odôvodnenia smernice vyplýva, že jej zámerom je, aby zmluvné podmienky v poisťných zmluvách nepodliehali tejto smernici, ak spĺňajú tam vymedzené kritériá. Ak je predmetom sporu spotrebiteľská zmluva, súd musí vyhodnotiť: 1. či sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, 2. či, ak ide o spotrebiteľskú zmluvu, nejde o poisťnú zmluvu (pričom v tomto prípade na rozdiel od iných spotrebiteľských zmlúv to nemá len formálny význam, ale priamo materiálny význam pre správnu aplikáciu smernice), 3. či skúmaná podmienka v poisťnej zmluve spadá pod výnimku stanovenú smernicou a ak áno, potom smernicu neaplikovať alebo 4. ak podmienka výnimke podľa smernice nevyhovuje, či nejde o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods.1 O. z. (postupom podľa § 53 ods.3 O. z.) a 5. ak nejde o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku, či je touto zmluvnou podmienkou spôsobená nerovnováha a ak áno, či ide o nerovnováhu značnú a v čom. Porušenie takto vymedzeného logického postupu navyše za porušenia pravidiel spravodlivého procesu, je ústavne neprípustné a rovnako je v rozpore s výslovným zámerom smernice. Pre to, ktorá podmienka v poisťnej zmluve hodnoteniu podľa kritérií smernice nepodlieha, je potrebné ustáliť „čo sa berie do úvahy pri výpočte poisťného plateného spotrebiteľom“. Podľa § 35 ods.1 zák.č.8/08 Z. z. o poisťovníctve je poisťovňa povinná určiť výšku poisťného na základe poisťno-matematických metód. Kontrola správneho stanovenia poisťného je pod dohľadom Národnej banky Slovenska (ďalej len NBS). Z pohľadu smernice je zásadné, že ak ide o poisťnú zmluvu, majú z pohľadu ochrany spotrebiteľa platiť odlišné pravidlá. Súd má v dôsledku správne vykladanej smernice povinnosť poisťnú zmluvu, ako v určitom zmysle výnimočnú spotrebiteľskú zmluvu, preskúmať z odlišných a ďalších hľadísk. Z odlišného zámeru, ktorý má byť v prípade poisťných zmlúv podľa tejto smernice sledovaný, ďalej vyplýva pre všeobecné súdy povinnosť postupovať pri právnom posudzovaní poisťnej zmluvy odlišne. Zo zásady „iura novit curia“ vyplýva, že všeobecné súdy sú povinné aplikovať normy práva EÚ ex offio, t. j. aj bez osobitného návrhu účastníkov konania. Túto povinnosť zvýraznil aj Súdny dvor EÚ v prípade Kraaijeveld (C-72/95), kde konštatoval, že ak má vnútroštátny súd povinnosť ex offio prihliadnuť na normy vnútroštátneho práva, ktorých sa strany nedomáhali, „musí v rámci svojej jurisdikcie z úradnej moci prihliadnuť tiež na to, či orgány členského štátu dodržali príslušné články smernice“. Povinnosť zabezpečiť úplný účinok smernice prostredníctvom eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva v súlade s cieľom smernice vyplýva z rozhodnutí súdneho dvora, napr. v prípadoch Impact (C-268/06), Kofoed (C-321/05), Pfeiffer (C-397 a 403/01), Coote (C-185/97) a z radu ďalších rozhodnutí. Z čl.288 Zmluvy o fungovaní EÚ vyplýva, že rozhodnutie je záväzná v celom rozsahu. Ak teda všeobecné súdy aplikujú vnútroštátne normy zamerané na ochranu spotrebiteľa, ktorých východiskom je smernica, sú povinné interpretovať a aplikovať právne normy v súvislostiach a s prihliadnutím na zámer tejto smernice obsiahnutý v jej 19. odôvodnení v jeho správnom preklade, ktorý sa poisťných zmlúv vyslovene dotýka. Súdy sú preto povinné pri prieskume dotknutej zmluvnej podmienky v poisťnej zmluve postupovať tak, aby zohľadnili odlišnosti prípadu a skutočný zámer tejto smernice, resp. výsledok touto smernicou explicitne sledovaný, ktorý je jasne formulovaný v jej 19. odôvodnení a ktorý je pre členský štát záväzný (cit. čl.288 ZFEÚ), čo znamená, že súdy majú povinnosť vyhodnotiť, či dotknutá zmluvná podmienka v jej poisťnej zmluve nepodlieha výnimke uvedenej v 19. odôvodnení smernice. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie ÚS (IV.US 77/02), z odôvodnenia ktorého citovala. Z pohľadu princípov právneho štátu treba dodať, že od vstupu do EÚ zahŕňa reálne poskytnutie súdnej ochrany aj povinnosť súdu ex offio vykonávať eurokonformný výklad všeobecne a teda nielen v prospech spotrebiteľa. Konať ex offio neznamená konať nezákonne a jednostranne v prospech spotrebiteľa. Súdy nemôžu rezignovať na svoju ústavnú povinnosť rozhodovať zákonne a spravodlivo. Citovala z Nálezu I. ÚS 255/2010. IV. Test primeranosti podmienky vyžadovaný v smernici a následne v C-237/02 Freiburger Kommunalbauten (bod 19,21,22 a 25), resp. C-453/10 Pereničová (bod 5,44) či C-76/10 Korčakovská (bod59) - nevykonanie testu súdom. Odhliadnuc od faktu, že doložka v jej zmluve je podľa 19. odôvodnenia vyňatá z pod hodnotenia

smernice a od faktu, že bola aj individuálne dojednaná, doložka uzavretá žalobkyňou nespôsobuje žiadnu značnú nerovnováhu v jej neprospech. Na vyslovenie tvrdenia o tzv. hrubom nepomere v právach vytvárajúcej neprijateľnej podmienky má inkriminovaná smernica (implementované, ale v trochu prekladovo pokrútenej forme aj v § 53 ods.10 O. z.) k dispozícii test primeranosti podmienky, a to konkrétne v čl.4 cit. smernice (citovala jeho znenie). Pre porovnanie uviedla aj český preklad. Test primeranosti podmienky podľa čl.4 smernice stanovuje tie okolnosti, ktoré je všetky potrebné vziať do úvahy pri prijatí záveru, či skúmaná podmienka je (ne) prijateľná. Test reprezentuje aj tzv. ústavný limit pre prieskumný a rozhodovací rámec súdu pri konaní o vyslovení tvrdenia o neprijateľnosti tej - ktorej konkrétnej podmienky v konkrétnej posudzovanej zmluve. Aplikácia tohto testu vychádza z pravidla a) celistvosti - komplexnosti jeho aplikácie na danú testovanú podmienku, b) hodnotenia charakteru tovaru či služby, ktorá je predmetom kontraktu, c) hodnotenia podmienky s ohľadom na dobu kontraktu, d) vzájomnej súvislosti, a to ako vnútornej, tak aj vonkajšej. Pre označenie zmluvného dojednanía za neprimerané je nutné preukázať (nielen teda tvrdiť, ako to robila žalobkyňa) značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach, a to vždy k ľarche spotrebiteľa. Čl.4 smernice je teda konkrétnym návodom, ako má súd pri kontrole podmienok v poisťných zmluvách postupovať, ktorý znemožňuje ľubovôľu pri rozhodovaní o zmluvných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, čo v danom prípade súd v konaní predchádzajúcom vydaniu napadnutého rozhodnutia neučinil. Čl.4 smernice od súdu vyžaduje, aby pri hodnotení dojednanía vzal do úvahy: a) povahu služby, ktorú žalobkyňa poskytla, ktorá vyplýva z § 788 a n. O. z., ale najmä zo zák.č.95/02 Z. z., resp. zák.č.8/08 Z. z. o poisťovníctve, navyše je tu namieste jednoznačne zobrať na vedomie, že sa jedná o „poisťnú zmluvu“, najmä vo vzťahu k 19. odôvodneniu smernice, b) všetky špecifické okolnosti, ktoré sprevádzali uzatvorenie zmluvy, najmä samotný špecifický skutkový dej sprostredkovania poistenia, počas ktorého k uzavretiu zmluvy a doložky došlo, ktorý je treba právne posudzovať a subsumovať pod ust. zák.č.340/05 Z. z. o sprostredkovaní poistenia, pretože k uzatvoreniu poistenia došlo za podmienok podľa zák.č.340/05 Z. z. a to činnosťou sprostredkovateľa poistenia ako samostatného licencovaného podnikateľa a nie činnosťou jej samotnej konajúcej jej zamestnancom, to všetko s prihliadnutím na povinnosti vznášané na činnosť dodávateľa zo zák. o poisťovníctve (95/2000 Z. z., resp. 8/08 Z. z. v znení platnom v dobe uzatvárania zmluvy, c) všetky ďalšie podmienky zmluvy a to vo vzájomných súvislostiach, najmä či na prvý pohľad jednostranná izolovaná podmienky vytrhnutá z kontextu nie je vyvážená inou výhodnou zmluvnou podmienkou (napr. v tej dobe platný právny poriadok, najmä zák.č.244/02 Z. z. vo vtedy platnom znení, zák.č.340/05 Z. z., zák. o poisťovníctve, nielen vtedy platné znenie O. z.), d) to všetko v dobe uzatvorenia zmluvy. Predovšetkým si treba uvedomiť časový faktor zahrnutý do smernice. Vždy sa jedná o posudzovanie okolností, ktoré boli známe v dobe uzavretia zmluvy (či v dobe dojednanía akéhokoľvek následného zmluvného dojednanía v uskutočneného v dobe uzatvorenia zmluvy). Z čl.4 smernice však tiež nepochybne vyplýva, že pokiaľ sa spôsobí neprimeranosť podmienky (napr. v dôsledku zmeny podmienok jej vykonávania) až neskôr, nie je možné túto pre spotrebiteľa síce iste negatívnu okolnosť, pri samotnom hodnotení neprimeranosti podmienky podľa čl.4 smernice použiť. Teda na okolnosti, či neprimeranosť podmienky, ktoré nie je aspoň spozorovateľná už v okamihu kontraktácie, nie je pri hodnotení možnej neprijateľnosti podmienky možné brať zreteľ. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že ani Smernice EÚ a ani judikatúra Súdneho dvora EÚ totiž nikdy nežiadala od všeobecných súdov členských štátov retroaktívne pôsobenie. Povaha služby, ktorá bola predmetom zmluvy je daná tým, že sa jedná o poistenie, ktorého špecifikom je význam poistno-matematických postupov používaných na výpočet poistného. To je aj príčinou 19. odôvodnenia smernice. Podľa pravidla vonkajšej vzájomnej súvislosti sa pri posudzovaní neprimeranosti podmienky majú vziať do úvahy aj okolnosti odlišné od tých, ktoré sú popísané v zmluvných dojednaniach. Vnútorňou vzájomňou súvislosťou sa mieni zohľadnenie všetkých ďalších podmienok tej istej zmluvy, čo je nanajvýš dôležité. Skutočnosť, že zmluva obsahuje, napr. jedno veľmi nevýhodné ust. ešte neznamena, že musí byť automaticky označené za neprimerané. Každé ust. zmluvy je treba vnímať v súvislosti s ostatnými zmluvnými podmienkami. Ak je nevýhodné dojednanie vyvážené inými, pre spotrebiteľa reálne výhodnými dojednaniami, nie je totiž najmenší dôvod prehlásiť nevýhodné ust. za neplatné. Zmluva ako dvojstranný právny úkon vedie k založeniu, zmene alebo zániku práv a povinností. Obsahuje teda kvantitatívne i kvalitatívne rôzne práva a povinnosti. Ako merítko značnej nerovnováhy sa posudzuje intenzita zvýhodnenia v právach a povinnostiach jednej strany - dodávateľa voči druhej strane - spotrebiteľovi. Predovšetkým je treba povedať, že aby bolo dojednanie považované za neprimerané, nepostačí, aby z neho len vyplývala nerovnosť v právach a povinnostiach, ale aby táto nerovnosť bola značná. Z uvedeného plynie, že najprv je nutné definovať rovnosť v právach a povinnostiach, potom nerovnosť a následne nerovnosť takej intenzity, ktorú je možné označiť za neúnosnú, teda za značnú (hrubú). Riziko nerovnosti je súčasťou každej transakcie a nikto by nemal spoliehať na to, že právo náhle zasiahne v prospech slabšej strany zakaždým, keď sa zmluva prejaví

z uhla pohľadu spotrebiteľa, aj keď len nepatrne, ako nevýhodná. Podstatnosť nerovnováhy ako uzlový bod smernice, sa v európskom práve posudzuje stupňom odchýlky od imaginárneho ideálu. Ideálom je zmluva, podľa ktorej majú obe strany rovnakú mieru práv a povinností. Rovnováha predstavuje situáciu, kedy riziká dopadajú rovnomerne na spotrebiteľa a dodávateľa. Právu jednej strany odpovedá právo druhej strany a povinnosti jedného subjektu zodpovedá povinnosť druhého (tzv. „zrkadlový princíp“ v judikatúre ESD). Definícia samotnej rovnosti by mala vyplývať z objektívneho hľadiska, lebo zo subjektívneho hľadiska môže byť aj „rovnosť značne nerovná.“ Problémom je, ako určiť onú značnosť (hrubosť), podstatnosť nerovnosti. Vo Veľkej Británii, napr. Lord Millet {Rozhodnutie House of Lords vo veci First General of Fair Trading v First National Bank [2001] UKHL 52 (HL)} vyslovil, že je nutné prihliadnuť, či by bol spotrebiteľ, pokiaľ by bol na dojednanie špecificky upozornený, prekvapený. Paola Nebbia (NEBBIA, Paola. *Unfair Contract Terms in European Law: A Study in Comparative and EC Law*. Portland: Hart Publishing, s.150-15), ponúka obdobný prístup založený na akceptácii rizika. Zmluva je primeraná, pokiaľ je akceptovaná priemerným, rozumným a obozretným jedincom, pričom by sám dopredu nevedel, na akej strane by vystupoval. Test má v tomto ponímaní všetky znaky objektívnosti: značnú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach by zmluva vytvárala, pokiaľ by väčšina obozretných a rozumných jedincov zmluvu neprijala. Test primeranosti podmienky bol zvýraznený, napr. v prípade C-237/02 (Freiburger Kommunalbauten), a citovala, čo Súdny dvor EÚ uviedol v bode 21. Ak súd vykonáva test primeranosti podmienky je potrebné rešpektovať procesný postup popísaný v judikatúre ESD C-472/11 (Csipai) a citovala body 29-31. V dôsledku využitia dohody o rozhodcovskom konaní obsiahnutej v zmluve žalobkyne došlo k zníženiu predpokladaných tzv. gama nákladov zahrnutých do ceny poistenia pre spotrebiteľa (poistného) a teda k získaniu materiálnej výhody pre spotrebiteľa ako zrkadlový odraz tejto okolnosti. Vymáhanie dlžného poistného, resp. iných pohľadávok z poistenia (ako napr. táto, ktorej cieľom bolo znížiť tzv. alfa obstarávacie náklady na poistenie, tiež zahrnuté do ceny poistenia pre spotrebiteľa vonkajšej vzájomnej súvislosti podmienky v zmluve) je veľmi logickou, zákonnou [podľa § 37 ods.1 písm. a) zák.č.8/08 Z. z. je poisťovňa povinná vykonávať svoju činnosť spôsobom, ktorý zohľadňuje a eliminuje riziká vyplývajúce z jej činnosti, podľa § 37 ods.2 písm. a) je poisťovňa povinná predchádzať riziku vlastných finančných strát, pričom nevymáhanie pohľadávok znamená zjavnú finančnú stratu) a ekonomicky obhájiteľnou obchodnou politikou, ktorá má aj morálny rozmer, pretože efektívne nakladanie s pohľadávkami je činnosťou, z ktorej majú výhody klienti poctivo dodržiavajúci zmluvné záväzky. V okolnostiach prípadu to znamená aplikovať a interpretovať vnútroštátne právo najmä vzhľadom na 19. odôvodnenie smernice (účel a zámer smernice, nie priamo proti jej zámeru). Tvrdiť v súvislosti s uvedeným 19. odôvodnením, že „smernica reprezentuje len minimum ochrany spotrebiteľa a členské štáty môžu pristúpiť vo svojich vnútroštátnych právnych poriadkoch k prísnejším opatreniam“ je z pohľadu dikcie tohto ust. „...nie je zámerom smernice hodnotiť podmienky v poistných zmluvách...“ neprípustný výklad smernice „contra legem“. Nie je správny právny záver súdu, ktorý ani dôkladne neposudzoval hlavný právny vzťah, a to vzťah poistný medzi žalobkyňou a ňou a nijako sa nevenoval jeho zániku v 2. roku po uzavretí zmluvy, ktorá mala trvať dlhší čas. Súd riadne svoje rozhodnutie nezodôvodnil, keď sa nevysporiadal s jej všetkými namietanými tvrdeniami. Absencia takejto argumentácie súdu bráni účastníkovi v realizácii jeho procesných práv, čím sa mu zmenšuje rozsah možnosti riadne konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom sa, v zmysle § 221 ods.1 písm. f) O. s. p., rozumie taký chybný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu O. s. p. priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov SR. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (napr. II.ÚS85/06). Citovala znenie § 157 ods.2 O. s. p. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Rovnako sa ÚS SR vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III.ÚS119/03-30. Vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV.ÚS115/03). Rozhodnutie súdu nepovažuje za presvedčivé, pretože sa nevysporiadal so všetkými rozhodnými skutočnosťami a dôkazmi a nepoukázal na dôvody nevykonania a právneho neposúdenia najmä dôkazov ňou predložených. Aj odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu musí obsahovať výklad

opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia, napadnuté rozhodnutie však tieto základné rysy nemá. V tejto súvislosti si dovolila poukázať aj na všeobecnú právnu argumentáciu KS v Bratislave 18CoE/132/2013 z 26.6.2013 (dostupné na www.najpravo.sk <<http://www.najpravo.sk>>) k správneému výkladu smernice, a to jej prílohy 1 písm. q) tejto smernice, ktorá hodnotí, čo je možné považovať za neprijateľnú podmienku, pričom táto interpretácia vychádza z nesprávneho prekladu nakoľko vychádzajú z originálu tohto ust. (uviedla ako znie v anglickom jazyku a ako by mal znieť slovenský preklad). V tomto kontexte potom nemožno ujednanie doložky hodnotiť za nekalú podmienku, nakoľko rozhodcovské konanie je súčasťou legislatívne upraveného procesu. Takéto správne chápanie doložky a rozhodcovského konania v systéme civilného práva zrejme „ušlo“ pozornosti súdu a konanie predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia je preto aj v tomto rozsahu rovnako porušujúcim jej právo na spravodlivé súdne konanie. Z označeného pohľadu je rozhodnutie súdu arbitrárne, pretože neposudzoval kompletne znenie čl. XV. VPP po predchádzajúcom posúdení OZD č. 01/2007, pretože práve tieto obsahujú hmotnoprávnu dohodu o uzavretí doložky. Súd vôbec ničím neodôvodnil skutočnosť, že žalobkyňa mala 2 možnosti, a to OZD podpísať alebo nepodpísať, a teda mala 2 možnosti - doložku prijať alebo neprijať a ak by ju neprijala (t. j. nepodpísala), čl. XV. VPP by bol úplne bezpredmetný. Tento logický postup ňou uvádzaný súd neaplikoval, a preto učinil nesprávny skutkový a následne aj nesprávny právny záver. Poukazuje na to, že aj od žalobkyne ako priemerného spotrebiteľa treba vyžadovať istú dávku zodpovednosti za svoje právne úkony, najmä podpisovanie zmlúv, a to zvlášť poisťných, ktoré sú dlhodobým zmluvným produktom. Súd takto postoj žalobkyne vôbec nehodnotil a jednoducho ju bral za „slabú“, takmer nespôsobilého spotrebiteľa, ktorý tak nie je zodpovedný za právny úkon, ktorý svojou vôľou prejavil podpisom zmluvy. V prvom rade poukazuje na čl. XV. VPP, ktorým si obe strany dojednali samotný postup v rozhodcovskom konaní s týmito dohodnutými zmluvnými podmienkami, pričom predtým žalobkyňa prijala doložku uvedenú v OZD. Citovala znenie čl. XV. bodu 2. VPP. Nemala zriadený vlastný stály rozhodcovský súd a v zmysle dohodnutých pravidiel poverila stály rozhodcovský súd - arbitrážny súd - vykonaním rozhodcovského konania, a to návrhom na začatie konania o zaplatenie dlžnej sumy. Poukazuje, napr. na uznesenie KS v Košiciach 6Co/320/2013 z 9.4.2014 o zrušení rozsudku OS v Spišskej Novej Vsi 5C/49/2013 z 20.6.2013 (o zrušení rozhodcovského rozsudku), podľa právneho názoru ktorého a rovnako aj podľa jej názoru, podstatnou náležitosťou rozhodcovskej zmluvy nie je určenie rozhodcu ani postupu jeho dodatočného ustanovenia a ani určenie stáleho rozhodcovského súdu z dôvodu, že v prípade nedohody o týchto skutočnostiach ustanovuje princípy ich kreovania priamo zák. o rozhodcovskom konaní. Pre tieto dôvody už vôbec nemožno hodnotiť doložku ako neplatnú. Rozhodcovský súd vydal 19.1.2012 na základe jej žaloby z 2.1.2012 rozhodcovský rozsudok, ktorým jej priznal plnenie 61,74 € a zaviazal žalobkyňu aj k náhrade trov rozhodcovského konania v jej prospech. V celom doterajšom konaní, rovnako ako v konaní rozhodcovskom, i naďalej zotrval a zotráva na svojej žalobe voči žalobkyni podanej listom z 2.1.2012 rozhodcovskému súdu. O žalobe vo veci samej je v prípade zrušenia rozhodcovského rozsudku inak povinný zo zák. konať súd s poukazom na § 43 ods.1 zák.č.244/02 Z. z. v platnom znení. V. Individuálne dojednaná a platná doložka. Považuje z uvedených dôvodov za nesprávny skutkový a právny záver súdu o tom, že doložka nebola platná ani individuálne dojednaná. Zo znenia doložky vyplýva, že bola predtým vysvetlená žalobkyni tretím - nezávislým subjektom, ďalej bola doložená podpisom oboch strán, a teda bola jednoznačne individuálne dojednaná, a preto ju treba považovať aj za platný úkon oboch strán v spore. Aj u žalobkyne, ako spotrebiteľa, je nutné vyžadovať „primeranú a obvyklú mieru zodpovednosti za svoje právne jednanie, t. j. i za uzatváranie zmlúv a za preberanie svojich záväzkov“ (Alexander J. Bělohávek: Ochrana spotrebiteľů v rozhodčím řízení - C-H-Beck 2012) a v tomto konaní túto vedomosť spotrebiteľa o dobrovoľnom pristúpení k doložke aj preukázala a toto dôkazné bremeno uniesla. Poukazuje aj na potrebu rozsahu skúmania samotného poisťného vzťahu medzi účastníkmi konania ako predbežnej otázky pre ustálenie skutkového stavu veci. V záujme podpory svojich tvrdení a dosiahnutia právnej istoty v rozhodovaní súdov v obdobných veciach rovnako poukazuje, napr. na skutočnosť, že napr. KS v Prešove v rozhodnutí 10CoE/51/2011, ako aj na stabilizovanú judikatúru ÚS SR, v zmysle ktorej nedeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného podľa čl.1 Ústavy je princíp právnej istoty. Tento spočíva, o. i., aj v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať (napr. II.ÚS10/99, tiež II.ÚS234/03). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV.ÚS92/09). Poukazuje na to, že súd nesprávne vyhodnocoval aj postup a rozhodovanie rozhodcovského súdu v skrátenej forme konania, v rámci ktorého nejasne a arbitrárne konštatoval, že

tento neaplikoval predpisy na ochranu spotrebiteľa, avšak bližšie to v rozhodnutí nezdôvodnil. Zastáva názor, že rozhodcovský súd vykonal prvotné konanie v skrátenej forme a so zohľadnením všetkých noriem aplikovateľných aj v rámci ochrany spotrebiteľa v spore, ktorý mohol využiť opravný prostriedok smerujúci k automatickému zrušeniu rozhodcovského rozsudku a vykonania riadneho konania pred rozhodcovským súdom za rovnocennej účasti oboch účastníkov v spore. Súd ďalej nesprávne skutkovo uzavrel, že doložka sa nachádza v čl. XV. VPP a že povinný ju „musel prijať“. Ide o nesprávny skutkový záver súdu, ktorý viedol následne k nesprávnemu právnomu záveru o neprijateľnosti doložky. Doložka sa totiž nachádza až za textom celých VPP a je od nich výrazne oddelená tzv. OZD, kde v ods.2 je táto doložka navrhnutá povinnému na prijatie (podpísanie) alebo neprijatie (nepodpísanie) do svojho poisťného vzťahu. Len prijatie doložky, t. j. podpísanie tejto osobitne vymedzenej časti má za následok účinnosť čl. XV. VPP s názvom „Rozhodcovské konanie“, ktoré upravuje postup po prijatí doložky. Záver súdu, že žalobkyňa si individuálne nevyjedнала doložku, je skutkovo nesprávny, pretože ho súd nepodložil žiadnymi dôkazmi, resp. tento skutkovo a dôkazne vyvrátila, ale súd jej dôkazmi sa nezaoberal, a preto je rozhodnutie predčasne vydané, arbitrárne a nepreskúmateľné. V skutočnosti bol proces uzatvárania zmluvy, ktorý súd ani ako predbežnú otázku neriešil, nasledovný. Formálne pripravila právnu dokumentáciu potrebnú na uzatváranie zmluvy, ako i na písomné podchytenie prípadného individuálneho dojednanie so žalobkyňou, pričom táto dokumentácia pozostávala z nasledovných materiálov: 1. Formulár „Návrhu poisťnej zmluvy“, 2. Formulár „Záznam o potrebách klienta“, 3. „VPP“ platné ku dňu uzatvárania zmluvy, 4. „OZD“, uvedené na listine, kde poisťník potvrdzoval aj prevzatie VPP, pričom tieto boli okrem jednoznačného odlíšenia samotným názvom, graficky už na prvý pohľad zreteľne oddelené od samotných VPP. Týmito dokumentmi disponoval sprostredkovateľ poistenia, s ktorým mala uzavretú sprostredkovateľskú a mandátnu zmluvu. Sprostredkovateľ poistenia evidovaný v jej poisťnom systéme začal vykonávať svoju činnosť pre ňu, a to až po svojom zaregistrovaní na NBS. Pre činnosť tohto sprostredkovateľa bol v dobe sprostredkovania poistenia záväzný zák.č.340/05 Z. z., ktorý reprezentuje tiež slovenskú implementáciu Smernice č.2002/92/ES, v ktorej je mimo iné obsiahnutá povinnosť členských štátov zabezpečiť, aby do vnútroštátneho právneho poriadku členské štáty zahrnuli pri sprostredkovaní poistenia aj poučenie o mimosúdnom riešení sporov. Ako vyplývalo z listinného dôkazu - záznamu vyhotoveného pred uzavretím poistenia, žalobkyňa bola osobitne upozornená na zák.č.244/02 Z. z., ako aj na časť XV. VPP. Bola teda upozornená na to, že tento zák. a mimosúdne riešenie sporov sa jej, pokiaľ uzavrie poistenie, môže dotýkať. Z obsahu Záznamu ďalej plynie, že samotná žalobkyňa stanovovala dĺžku času, kedy poistenie uzavrie. Mala pred podpisom zmluvy taký čas, aký si sama zvolila, na riadne oboznámenie sa a zváženie podpisu nie iba zmluvy, ale najmä OZD. Napokon, ak by aj žalobkyňa nebola osobitne písomne pred uzavretím poistenia upozornená vyslovene na zák.č.244/02 Z. z., platí aj pre spotrebiteľov § 2 ods.1 zák.č.1/93 Z. z. o Zbierke zákonov (citovala jeho znenie). Preto uniesla dôkazné bremeno v časti individuálneho dojednanie doložky so žalobkyňou cez tretiu osobu, a to pred uzavretím samotnej zmluvy s ňou. VI. V celom rozsahu považuje za právne nesprávny výrok súdu o priznaní trov konania „úspešnej“ žalobkyni v podobe priznania trov vedľajšej účastníčke konania. Tento právny záver súdu je nesprávny z dôvodu, že úspech v spore je možné vysloviť až po konečnom rozhodnutí vo veci samej, pretože aj eventuálnym zrušením rozhodcovského rozsudku samotný spor o plnenie „nie je ešte meritórne rozhodnutý“. Rozhodnutie o priznaní trov konania súdom žalobkyni bolo preto predčasné a nemalo svoje opodstatnenie a dá sa chápať ako nepredvídateľné a prekvapivé pre jej (žalovanej) stranu, v tomto ponímaní ho namieta ako arbitrárne a nezákonné. Tento právny záver má potvrdený aj právnym názorom iného odvolacieho súdu, a to v inom identickom spore, a to rozsudkom KS v Prešove 16Co/2/2014 z 27.1.2014, ktorý vyhovel jej odvolaniu proti výroku o priznaní trov konania žalobcovi a zrušil rozsudok OS v Prešove 12C/438/2012-101 z 10.9.2013.

VIII. Na základe uvedených skutočností navrhla zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania, ktoré dodatočne vyčíslil.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani odvolanie.

Ani jeden zo žalovanou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

Podľa § 205 ods.2 písm. a) O. s. p. odvolanie proti rozsudku, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1.

Podľa § 221 ods.1 písm. f) O. s. p. súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Žalovaná v odvolaní tvrdí, že napadnutý rozsudok nepovažuje za presvedčivý, lebo súd sa nevysporiadal so všetkými rozhodnými skutočnosťami a dôkazmi a nepoukázal na dôvody nevykonania a právneho neposúdenia, najmä dôkazov ňou predložených, že aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia, že však napadnutý rozsudok tieto základné rysy nemá.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesný postup alebo aj rozhodnutie súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu O. s. p.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

Z § 157 ods.2 O. s. p., citovaného v odvolaní, vyplýva, že súd prvého stupňa je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivéj, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 132-§ 135 O. s. p. hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhoveli všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 153 ods.1 O. s. p.) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá. Prakticky nepreskúmateľný je preto rozsudok, v ktorom nie sú vysvetlené prípadné rozpory medzi konkrétnymi dôkazmi, na základe ktorých sa to ktoré skutkové zistenie robí.

Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú. ÚS SR opakovane judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces (konanie) podľa Čl.46 ods.1 Ústavy SR (uverejnenej pod č.460/92 Zb., v znení neskorších ústavných zákonov), Čl.36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd (úst.zák.č.23/91 Zb.) a Čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného oznámením č.209/92 Zb. a č.102/99 Z. z.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Pre účastníka konania, v ktorom bolo vydané nepreskúmateľné rozhodnutie to znamená odňatie jeho možnosti konať pred súdom, lebo mu neumožňuje - ak s rozhodnutím nie je spokojný - efektívne využitie jeho procesného práva na napadnutie rozhodnutia súdu odvolaním (§ 201 prvá veta O. s. p.), t. j. aby mohol odvolanie odôvodniť z hľadiska § 205 ods.1,2 O. s. p., lebo ak rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody, resp. obsahuje iba nedostatočné dôvody, v takom prípade účastník konania objektívne nemá ani možnosť posúdiť správnosť, resp.

nesprávnosť rozhodnutia (postupu súdu) a teda ani sa kvalifikovane rozhodnúť, ktorým odvolacím dôvodom má odvolanie odôvodniť, aby bol v odvolacom konaní úspešný.

Čo sa týka tvrdenia žalovanej, že napadnutý rozsudok nie je preskúmateľný pre nedostatok dôvodov, ide len o jej ničím nepodložený subjektívny názor, lebo napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z cit. § 157 ods.2 O. s. p. a zásadám súdnej praxe.

Aj keď žalovaná výslovne neoznačila aj odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. b) O. s. p., na základe skutočností uvedených v odvolaní bol urobený záver, že uplatnila i tento odvolací dôvod.

Podľa ustálenej súdnej praxe inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci sú všetky vady prejavujúce sa v chybnom postupe súdu prvého stupňa pri dokazovaní, v nesprávnom posudzovaní procesných otázok, ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania, v chybnom poučovaní účastníkov a v ďalších nedostatkoch v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Tvrdenie žalovanej, že súd - mimo iného - procesne opomenul, v súlade s § 118 ods.2 O. s. p., oboznámiť účastníkov s tým, ktoré dôkazy pokladá za nesporné, ktoré za sporné a tým jej neumožnil produkovať dôkazy a podpornú právnu argumentáciu na potvrdenie jej stanoviska nie je pravdivé, lebo zo str.3 a 4 zápisnice z 9.4.2014 o pojednávaní je zrejmé, že svoju povinnosť splnil, i keď nevymenoval konkrétne, ktoré skutkové tvrdenia ostali sporné, keďže už z listinného dôkazu (fotokópia na č.l.42) - záznam o požiadavkách a potrebách klienta k PZ č.4413690028 z 30.11.2007 bolo mu známe, že sprostredkovateľom poistenia bola E.. Y., preto ak by dôkaz jej výsluchom považoval pre zistenie skutkového stavu veci za nevyhnutný, urobil by tak aj bez návrhu žalovanej.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu [§ 205 ods.2 písm. c) O. s. p.] je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvého stupňa nezistoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa.

Nevykonanie navrhovaného dôkazu výsluchom svedkyne E.. Y. nemalo za následok neúplné zistenie skutkového stavu, lebo ten bol dostatočne zistený z ostatných vykonaných dôkazov.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku možno doplniť, že je v úplnom súlade s ustálenou súdnou praxou, preto odvolací súd nepovažuje za potrebné k tomu nič dodávať.

Námietka žalovanej, že súd v konaní pokračoval aj napriek existencii neodstrániteľnej vady v dôsledku, ktorej márne uplynula žalobkyni 30 dňová lehota na podanie žaloby na súd je nedôvodná a odvolací súd sa plne stotožňuje s odôvodnením uvedeným v napadnutom rozsudku a dodáva, že práve inštitút odstránenia väd (§ 43 O. s. p) umožňuje účastníkovi, aby nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie opravil na základe výzvy súdu. Až keď účastník v určenej lehote opravu nevykoná súd podanie odmietne.

V prejednávanej veci žalobkyňa na základe výzvy súdu ňou nepodpísané podanie podpísala, čím vadu podania odstránila (č.l.86-88) a lehoty (hmotnoprávne aj procesné), ktoré súvisia s podaním ostávajú zachované (R 46/2000).

Povinnosť súdu pokračovať v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe vyplýva priamo z § 43 ods.1 zák. o rozhodcovskom konaní a nie je potrebné, aby to bolo uvedené vo výroku rozsudku, ktorým sa zrušuje rozhodcovský rozsudok.

Čo sa týka rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania RVP 5052/2012 pred ÚS SR odvolací súd sa plne stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, lebo nie sú dané dôvody na prerušenie konania.

Žalovaná namietala i to, že výrok, ktorým jej súd uložil povinnosť nahradiť vedľajšej účastníčke trovy právneho zast. 261,79 € je predčasný, ale ani táto námietka neobstojí, lebo súd postupoval v súlade s § 151 ods.1 O. s. p., pretože sa na ňom skončilo konanie o zrušení rozhodcovského rozsudku.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Žalobkyňa a vedľajšia účastníčka na jej strane mali aj v odvolacom konaní plný úspech, preto im vznikol nárok na náhradu jeho trov ale žiadne trovy im v odvolacom konaní nevznikli, preto im nemohli byť priznané a žalovaná nemala v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.